УДК 355/359+378

DOI: 10.35340/2308-104X.2020.86-1-20

**РОЗВИТОК ВИЩОЇ
ВІЙСЬКОВОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ
В УМОВАХ ВІЙСЬКОВОГО
КОНФЛІКТУ ТА
ЄВРОАТЛАНТИЧНОЇ
ІНТЕГРАЦІЇ: НОВІ ВИКЛИКИ
ТА ПЕРСПЕКТИВИ**

**DEVELOPMENT OF UKRAINIAN
HIGHER MILITARY
EDUCATION IN THE
CONDITIONS OF MILITARY
CONFLICT AND EURO-
ATLANTIC INTEGRATION:
NEW CHALLENGES AND
PROSPECTS**

ГИКАЛО Ю. В.,
начальник факультету підготовки
спеціалістів військової розвідки та
спеціального призначення
Військової академії,
здобувач Інституту підготовки
кадрів Державної служби
зайнятості України

HYKALO Yu.,
Head of the Faculty of Training
Specialists of Military Intelligence
and Special Purposes of the Military
Academy,
PhD student of the Institute of
Personnel Training of the State
Employment Service of Ukraine

У статті проаналізовано перепони та перспективи підготовки висококваліфікованих офіцерських кадрів для Збройних сил України в системі вітчизняної вищої військової освіти. В ході дослідження здійснено дефінітивний аналіз та запропоновано власне тлумачення терміну «система вищої військової освіти», визначено її особливості та місце у вітчизняній системі освіти загалом. Запропоновано шляхи підвищення якості освітніх послуг вищої військової школи та популяризації воєнних професій серед молоді.

Ключові слова: військова освіта, офіцерські кадри, інновації, модернізація, освітні ступені, система вищої військової освіти.

В статье проанализированы препятствия и перспективы подготовки высококвалифицированных офицерских кадров для Вооруженных сил Украины в системе отечественного высшего военного образования. В ходе исследования осуществлено дефинитивный анализ и предложено собственное толкование термина «система высшего военного образования», определены ее особенности и место в отечественной системе образования в целом. Предложены пути повышения качества образовательных услуг высшей военной школы и популяризации военных профессий среди молодежи.

Ключевые слова: военное образование, офицерские кадри, инновации, модернизация, образовательные степени, система высшего военного образования.

The article analyzes the obstacles and prospects of training highly qualified officers for the Armed Forces of Ukraine in the system of domestic higher military education. In the course of the research a definitive analysis was made and the own interpretation of the term «higher military education

system» was proposed, its features and place in the domestic education system in general were determined. Ways to improve the quality of educational services of higher military school and popularization of military professions among young people are suggested.

Key words: *military education, officers, innovations, modernization, educational degrees, system of higher military education.*

Постановка проблеми. З початком російсько-української війни на Сході України розвиток військового мистецтва почав стрімко набирати оберти. З'явилась нагальна потреба забезпечення української армії боєздатними, мобільними, висококваліфікованими офіцерськими кадрами. Суспільно-політичні трансформаційні зміни останніх років, євроатлантичний інтеграційний вектор розвитку нашої держави виділили основні проблеми функціонування вітчизняної системи військової освіти. Її нераціональність, застарілість форм і методів підготовки, громіздкість, законодавча недосконалість, задовгі строки навчання не відповідають потребам сучасних Збройних сил України (далі – ЗСУ), постійно збільшують відстань між теоретичною підготовкою та реаліями бойових дій, не сприяють підвищенню популяризації серед молоді військових професій.

Наразі, стовідсоткове переформатування вітчизняної військової політики й практики вимагає впровадження в діяльність закладів військової освіти інновативних методик підвищення результативності підготовки висококваліфікованих офіцерських кадрів, а також пошуку ефективних та раціональних шляхів реформування системи військової освіти в цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми підвищення ефективності системи військової освіти, шляхи вдосконалення діяльності військових навчальних закладів постійно залишаються у колі наукових дискурсів вітчизняних теоретиків та практиків. Цим питанням присвятили свої дослідження О. Гриньків, А. Зельницький, Г. Капосльоз, М. Корольчук, Є. Мануйлов, М. Нещадим, В. Осьодло, С. Полторак, О. Устименко, В. Ягунов та ін. Проте, проблеми популяризації військових професій серед випускників загальноосвітніх навчальних закладів та пересічних громадян, кадрової, технологічної, методологічної модернізації системи вищої військової школи потребують подальшого вивчення й узагальнення.

Метою статті є визначити низку викликів та окреслити перспективи розвитку вітчизняної вищої військової освіти в умовах

військового конфлікту та євроінтеграційного вектору розвитку української держави.

Виклад основного матеріалу дослідження. Внутрішньо-політичні події української державності останніх років, незаконна анексія Криму, агресія Російської Федерації, її постійний політичний, економічний, військовий тиск та ведення «гібридної війни», зумовлюють необхідність пошуку якісно нових методологій підготовки офіцерських кадрів для ЗСУ, нагальну потребу докорінної зміни організації освітнього процесу у закладах вищої військової підготовки.

Насамперед державна військова політика має сприяти формуванню висококваліфікованого кадрового потенціалу ЗСУ, що професійно займаються військовою діяльністю, а система військової освіти повинна забезпечувати підготовку військових фахівців високого рівня, які б були наділені певним професіоналізмом, компетентністю, інтелектом, загальною та військово-професійною культурою, були здатними ефективно виконувати поставлені завдання щодо оборони України, розвитку власної творчої індивідуальності, наполегливого самостійного засвоєння нових знань протягом військової служби, прийняття оптимальних рішень в нестандартних умовах за всіма спеціальностями й спеціалізаціями, що в свою чергу впливатиме на рівень боєздатності та боєготовності нашої країни [2, с. 15].

Як справедливо зауважує А. Зельницький, офіцер – це «обличчя» ЗСУ, віддзеркалення всіх внутрішніх позитивів та негативів. Він несе персональну відповідальність «за бойову готовність підрозділу; за успішне виконання особовим складом бойових завдань у постійно змінюваних; екстремальних умовах впливу стресогенних факторів середовища і діяльності; за ефективне використання сучасних систем озброєння і військової техніки; за бойову підготовку; виховання; військову дисципліну; морально-психологічний стан особового складу; за його здоров'я і життя; за своєчасне та якісне виконання наказів та розпоряджень командирів і начальників» [3].

Сучасні парадигми поступу української армії обґрунтували низку актуальних викликів для вітчизняної вищої військової школи. До найбільш вагомих слід віднести: 1) Забезпечення ЗСУ висококваліфікованим кадровим потенціалом. 2) Створення оптимального співвідношення кількості випускників вищих військових закладів освіти, які мають освітній ступінь молодшого бакалавра, бакалавра, а також кваліфікації магістра військового управління. 3) Підвищення якості укомплектування

військових закладів освіти постійним і змінним викладацьким складом. 4) Впровадження в освітній процес новітніх педагогічних технологій, заснованих на співробітництві з військовими-практиками. 5) Поліпшення якості науково-методичного і матеріально-технічного забезпечення вищої військової школи, забезпечення закладів освіти навчально-методичними і дидактичними матеріалами, наочним приладдям, інноваційним інформаційним забезпеченням, які відповідають змістові навчання, визначеному стандартами вищої військової школи [9, с. 120–122].

На популяризацію військових спеціальностей має вагомий вплив формування в українському суспільстві позитивного іміджу ЗСУ. Імідж – це система образів, соціальних ролей і настанов, з якими у свідомості громадян структуруються асоціації щодо військовослужбовця та за якими складається загальне враження про армію [10, с. 219]. Місією іміджу ЗСУ є збереження суверенітету України, її територіальної цілісності й недоторканості; розкриття пріоритетних напрямів діяльності українського війська.

Молоді офіцери, свідомість яких формувалась у роки незалежності, не сприймають радянську репресивну систему управління. Глен Грант зазначає: «Система, що базується на застосуванні влади, є застарілим похміллям радянської епохи і не підходить для нової сучасної України. Це вбиває ЗСУ. Радянський менталітет вимагає контролю і покарання винних. Його потрібно замінити делегуванням, мотивацією і винагородою. Офіцери, які покладаються на застосування влади і контроль, повинні бути відсторонені, тому що вони ніколи не матимуть інтелектуальної спритності або мудрості, щоб навчати війська і воювати в динамічній війні» [11].

Система вищої військової освіти (далі – СВВО) покликана вести активну просвітницьку діяльність серед студентів, їх батьків, науково-педагогічних працівників, пересічних громадян щодо надважливості існування професійної, боєздатної, інновативної вітчизняної армії, а кінцева мета її створення варта усіх зусиль, які використовуються та є прийнятними. Вона має значний вплив на формування цілісної особистості майбутнього офіцера, його соціальну мобільність та професійну спрямованість, усвідомлення державної та суспільної значущості військово-професійної діяльності.

Слушну думку, яку ми не можемо не підтримати, висловив С. Полторак: «Організація системи якісної військової освіти зумовлена об'єктивною соціальною потребою у створенні високопрофесійного, оптимально збалансованого офіцерського корпусу, здатного ефективно

вирішувати завдання, поставлені перед ЗСУ, суспільством і державою» [7, с. 3].

Система освіти загалом, а вища військова освіта як її підсистема, є неординарною, нелінійною, достатньо складною, схильною до самоорганізації та саморозвитку, яка постійно перебуває під впливом зовнішніх та внутрішніх чинників. А. Бабічев стверджує, що «управління такою системою вимагає чіткого розподілу повноважень між управлінськими суб'єктами, використання потенціалу всіх учасників освітнього процесу, урахування соціальних потреб і регіональних особливостей, економічної ситуації, наявності чітких цілей і результатів, а також критеріїв для їхнього оцінювання» [1, с. 6].

Досліджуючи феномен військової освіти, ми дійшли висновку, що СВВО України є підсистемою загальної вітчизняної системи освіти, що інтегрує в собі комплекс самостійних, систематизованих, стандартизованих елементів, злагоджена взаємодія яких веде до забезпечення ЗСУ висококваліфікованим кадровим потенціалом. СВВО складається з мережі закладів вищої військової освіти, військових навчальних підрозділів закладів вищої освіти та військових ліцеїв; суб'єктів освітнього процесу; органи, що здійснюють управління у сфері військової освіти; стандарти освітньої діяльності та військової освіти; освітні й наукові програми; галузі знань і спеціальності, ступені кваліфікації [4, с. 109].

Загальне керівництво СВВО здійснює Департамент військової освіти, науки, соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України. Департамент є структурним підрозділом апарату Міністерства оборони України та призначений для реалізації державної політики у сфері вищої військової освіти та науки, гуманітарної і соціальної політики держави у ЗСУ.

Досліджуючи управління системою військової освіти, М. Нещадим виділяє зовнішнє середовище прямого та непрямого впливу. Дослідник доводить, що «зовнішнє середовище прямого впливу – це концептуальні акти, нормативно-правова база, апарати Міністерства оборони, Міністерства освіти і науки, економіка держави. Середовище непрямого впливу – це світова наука, світова система освіти, соціокультурне середовище, військово-політична обстановка» [6, с. 629].

СВВО є дуже специфічною, унікальною, закритою системою. Як частина загальнодержавної системи освіти вона перебуває у єдиному нормативно-правовому полі, у своїй діяльності дотримується загальної

стандартизованості, але при цьому має свою специфічну парадигму та ознаки. Її унікальність полягає в тому, що вона є з одного боку складником системи освіти, з іншого – частиною Воєнної організації держави (постачальник висококваліфікованого кадрового потенціалу для ЗСУ). Основою функціонування СВВО є принципі неперервного ступеневого навчання офіцерських кадрів всіх рівнів з врахуванням вимог практичних бойових дій.

Професійна освіта є одним з основних елементів в єдиній системі управління людськими ресурсами, який наділений функціями відбору та комплектування, зокрема і військових кадрів ЗСУ. Враховуючи всю специфічність воєнних професій, підсистема виконує ряд завдань, зокрема: організовує первинну професійну підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації фахівців для ЗСУ; розробляє новітні професійні програми навчання; проводить відбір потенційних студентів та слухачів. Тобто саме СВВО має дати відповідь на питання щодо якості підготовки та комплектації українського війська якісними офіцерськими кадрами [10, с. 221].

Відповідно до Концепції військової освіти в Україні «військова освіта являє собою ступінчасту систему безперервного навчання військових фахівців від початкової військової підготовки молоді до навчання офіцерів оперативно-стратегічного рівня» [5]. Це ступенева, безперервна система, яка має кілька рівнів:

- початкова військова підготовка молоді;
- професійна військова підготовка;
- вища освіта військових фахівців;
- підвищення кваліфікації та перепідготовка офіцерських кадрів.

Тобто вибудовані східці безперервності, навчання від молодшого офіцера до найвищого рівня. Згадана нами Концепція (1997 рік) є суттєво застарілою та не відповідає реаліям оновленої української армії та випадає з освітнього нормативно-правового поля. Зокрема потребує перегляду та докорінних змін частина щодо освітніх рівнів підготовки. Адже, відповідно до Закону України «Про вищу освіту» такий освітньо-кваліфікаційний рівень як «спеціаліст» вилучений і набір на навчання у закладах вищої освіти не відбувається. На нашу думку, військовій освіті слід теж переглянути підходи до ступеневості професійної освіти, вилучити спеціаліста і тим самим зменшити терміни підготовки.

Вбачаємо одним із шляхів подолання непривабливості військового навчання скорочення термінів підготовки шляхом організації наскрізної ступеневої підготовки військових кадрів за освітніми ступенями молодший

бакалавр – бакалавр – магістр зі змогою звершити (або поновити) навчання та отримати диплому після кожного етапу.

Також, у побудові військової освіти слід розглянути можливість дуальності професійної підготовки, починаючи з третього курсу освітнього ступеня бакалавра. Це значно наблизить навчання майбутніх офіцерів до практичних реалій сучасного українського війська. Адже, дуальність вбачає 70% навчального часу практичної підготовки. Тобто курсант міг би поєднати теоретичне навчання та реальну практичну військову службу у діючих структурних підрозділах ЗСУ.

Разом з тим, дискусійним залишається питання щодо активного впровадження у професійну підготовку майбутніх офіцерів кращих практик Євroatлантичного Альянсу. Відсутність при Міністерстві оборони України комісії з питань реформування вищої військової освіти, наближення її до натовських стандартів, теж не сприяє підвищенню якості підготовки висококваліфікованих кадрів для ЗСУ. Так, у країнах НАТО поширена практика підготовки офіцерських кадрів у змішаних групах. В одній групі навчаються і діляться досвідом представники різних видів збройних сил, промисловості, державні службовці структур, що входять до сектора безпеки, представники збройних сил країн НАТО, інших країн, з якими НАТО співпрацює у сфері безпеки. Навчання у таких змішаних групах дає змогу військовослужбовцям розширити свій кругозір, набути навичок проведення критичного аналізу ситуації [8, с. 12]. Українській військовій школі слід розглянути наративи впровадження у навчальний процес найкращого світового досвіду щодо підвищення стандартів та професіоналізму армії.

До 2014 року українська система військового навчання дотримувалась підручників та нормативних документів радянського зразка. Як правило, методологію ведення бойових дій і тактичних прийомів розробляли науково-педагогічні працівники, які жодного дня не приймали участь у практичних бойових діях. Після початку Антитерористичної операції на Сході України, викладання педагогів-теоретиків, які під час спілкування зі студентами і слухачами користувались застарілими навчально-методичними матеріалами, не сприяло якісній підготовці офіцерських кадрів, а навпаки, в рази знижувало привабливість навчання у вищій військовій школі [10, с. 220].

Вважаємо, що підготовка та підвищення кваліфікації військово-педагогічних кадрів має базуватись на кращому вітчизняному та світовому досвіді ведення бойових дій. Покращенню якості викладання сприятиме

організація короткострокового (від 3 до 6 місяців) стажування науково-педагогічних працівників у військових підрозділах збройних сил країн-членів Євроатлантичного альянсу в рамках низки програм, зокрема: «Партнерство заради миру», «Середземноморський діалог», «Непорушна стійкість – 2020» та ін. Наразі, активізація роботи за Комплексною програмою допомоги з боку Альянсу, ведення постійних консультацій, напрацювання досвіду подолання кризових ситуацій, вироблення спільних українсько-атлантичних планів дій, дасть новий поштовх до активного розвитку вітчизняної військової школи.

СВВО сьогодні знаходиться у процесі складного якісного зростання. До кола її повноважень належить не тільки формування новітніх професійних програм за військовими спеціальностями, а й формування в майбутніх офіцерів системотворчої соціокультурної конструкції [7, с. 6].

Висновки та перспективи подальших досліджень. До системи збереження цілісності та боєздатності нашої держави є дотичною вітчизняна військова школа, яка покликана задовольнити ЗСУ висококваліфікованими офіцерськими кадрами всіх освітніх ступенів та ланок управління. Військова освіта має за мету забезпечення високого рівня професійно-інтелектуальної компетентності, морально-психологічної підготовки майбутніх фахівців за допомогою використання інноваційних видів, форм, методів та засобів навчання. У контексті модернізації СВВО дискусійними залишаються питання щодо формування безперервної, багаторівневої та багатоступінчастої системи професійної підготовки; поглиблення співпраці вітчизняної військової освіти та Євроатлантичного альянсу в рамках розроблення й впровадження заходів спрямованих на підвищення кваліфікації науково-педагогічних кадрів; підвищення рівня популярності військових професій серед молоді; впровадження інновативної системи підготовки майбутніх офіцерів.

З огляду на все вище перераховане, вважаємо, що формулювання методологічних наративів оновлення СВВО має базуватись на засадах модернізації управління професійною підготовкою майбутніх офіцерів, розроблення цілісної концепції реформування СВВО, із конкретизацією етапів її реалізації та врахуванням особливостей розвитку сучасного українського суспільства, а також дотримуватись вимог загальнодержавної освітньої політики.

Література:

1. Бабічев А. В. Державне управління змінами в системі вищої освіти України. автореф. дис. ... к-та наук з держ. упр.: 25.00.02. Харківський регіональний інститут державного управління НАДУ. Харків, 2018. 22 с.
2. Гриньків О. О. Військова освіта як складова забезпечення службово-бойової діяльності державної прикордонної служби України. Тези доповідей XV Міжнародної науково-практичної конференції «*Військова освіта і наука: сьогодення та майбутнє*» 29 листопада 2019 року. Секція 7. Актуальні проблеми військового права. Київ, 2019. Ч. 2. С. 14–19.
3. Зельницький А. М. Вища військова освіта: основи забезпечення та гарантування якості підготовки військових фахівців. *Вісник Національного авіаційного університету*. Серія: Педагогіка, Психологія. Київ: НАУ, 2017. №10. С. 65–69.
4. Капосльоз Г. В. Модель наукового забезпечення функціонування та розвитку системи військової освіти України. *Науковий часопис Академії національної безпеки*. 2018. № 2 (18). С. 102–121.
5. Концепція військової освіти в Україні. Постанова КМУ від 15 грудня 1997 р. № 1410. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1410-97-%D0%BF>.
6. Нещадим М. І. Військова освіта України: історія, теорія, методологія, практика: монографія. К.: Видавн.-поліграф. центр «Київ. ун-т», 2003. 852 с.
7. Полторак С. Т. Методологія державного управління системою вищої військової освіти. *Теорія та практика державного управління*. 2017. № 2(57). С. 1–6.
8. Устименко О. Механізми державного управління системою військової освіти України. автореф. дис. ... к-та наук з держ. упр.: 25.00.02. НАДУ. Київ, 2012. 22 с.
9. Устименко О. Модель системи державного управління військовою освітою України. *Вісник Національної академії державного управління*. 2011. № 2. С. 115–123.
10. Устименко О., Капосльоз Г., Полторак М. Ретроспективний аналіз підготовки фахівців для збройних сил України в системі вищої військової освіти крізь призму антитерористичної операції. *Збірник наукових праць «Військова освіта»*. 2019. №1 (39). С. 214–226.
11. Glen Grant: How Ukraine can build an army to beat Putin. Kyiv Post. 2018. Jan. 31. URL: <https://www.kyivpost.com/article/opinion/op-ed/glen-grant-ukraine-can-build-army-beatputin.html>.

Reference:

1. Babichev A. V. Derzhavne upravlinnia zminamy v systemi vyshchoi osvity Ukrainy. avtoref. dys. ... k-ta nauk z derzh. upr. : 25.00.02 / Kharkivskiy rehionalnyi instytut derzhavnoho upravlinnia NADU. Kharkiv, 2018. 22 s.
2. Hrynkiv O. O. Viiskova osvita yak skladova zabezpechennia sluzhbovo-boiovoi diialnosti derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy. Tezy dopovidei XV Mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii «Viiskova osvita i nauka: sohodennia ta maibutnie» 29 lystopada 2019 roku. Sektsiia 7. Aktualni problemy viiskovoho prava. Kyiv, 2019. Ch. 2. S. 14–19.
3. Zelnytskyi A. M. Vyshcha viiskova osvita: osnovy zabezpechennia ta harantuvannia yakosti pidhotovky viiskovykh fakhivtsiv. Visnyk Natsionalnoho aviatsiinoho universytetu. Seriia: Pedahohika, Psykholohiia. Kyiv: NAU, 2017. №10. S. 65–69.
4. Kaposloz H. V. Model naukovoho zabezpechennia funktsionuvannia ta rozvytku systemy viiskovoi osvity Ukrainy. Naukovyi chasopys Akademii natsionalnoi bezpeky. 2018. № 2 (18). S. 102–121.
5. Kontsepsiia viiskovoi osvity v Ukraini, postanova KМУ vid 15 hrudnia 1997 r. № 1410. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1410-97-%D0%BF>.
6. Neshchadym M. I. Viiskova osvita Ukrainy: istoriia, teoriia, metodolohiia, praktyka: monohrafiia. K. : Vydavn.-polihraf. tsentr «Kyiv. un-t», 2003. 852 s.
7. Poltorak S. T. Metodolohiia derzhavnoho upravlinnia systemoiu vyshchoi viiskovoi osvity. Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia. 2017. № 2(57). S. 1–6.
8. Ustymenko O. Mekhanizmy derzhavnoho upravlinnia systemoiu viiskovoi osvity Ukrainy. avtoref. dys. ... k-ta nauk z derzh. upr. : 25.00.02 / NADU. Kyiv, 2012. 22 s.
9. Ustymenko O. Model systemy derzhavnoho upravlinnia viiskovoiu osvitoiu Ukrainy. Visnyk Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia. 2011. № 2. S. 115–123.
10. Ustymenko O., Kaposloz H., Poltorak M. Retrospektyvnyi analiz pidhotovky fakhivtsiv dlia zbroinykh syl Ukrainy v systemi vyshchoi viiskovoi osvity kriz pryzmu antyterorystychnoi operatsii. Zbirnyk naukovykh pratsi «Viiskova osvita». 2019. №1 (39). S. 214–226.
11. Glen Grant: How Ukraine can build an army to beat Putin. Kyiv Post. 2018. Jan. 31. URL: <https://www.kyivpost.com/article/opinion/op-ed/glen-grant-ukraine-can-build-army-beatputin.html>.

The article analyzes the features of the domestic military school, obstacles, challenges and prospects for training highly qualified officers for the modernized Ukrainian army. A number of priority challenges for the domestic higher military school have been identified and substantiated:

- providing the Armed Forces with highly qualified personnel potential;
- optimization and reduction of training time;
- improving the quality of staffing of military educational institutions with permanent and part-time teaching staff;
- introduction of innovative technologies, the latest forms and methods of training that meet the content of training defined by the standards of the higher military school;
- practical orientation of training future officers;
- improving the quality of scientific and methodological and logistical support of higher military school.

The study concluded that military education aims to ensure a high level of professional and intellectual competence, moral and psychological training of future professionals through the use of innovative types, forms, methods and teaching aids.

The author made a definitive analysis and proposed his own interpretation of the term "higher military education system", which is a subsystem of the general domestic education system, which integrates a set of independent, systematized, standardized elements, coordinated interaction which leads to providing the Armed Forces with highly qualified personnel; consists of a network of higher military education institutions, military educational units of higher education institutions and military lyceums; subjects of the educational process; governing bodies in the field of military education; standards of educational activity and military education; educational and scientific programs; field of knowledge and specialty, degree of qualification.

In the context of modernization of the system of higher military education, the issues of formation of a continuous, multilevel and multilevel system of professional training remain debatable; deepening cooperation between the national military education and the Euro-Atlantic Alliance in the framework development and implementation of measures aimed at improving the skills of scientific and pedagogical staff; increasing the level of popularity of military professions among young people; introduction of an innovative system of training future officers.

The author suggests ways to improve the quality of educational services of higher military school and popularization of military professions among young people, which should be based on the principles of modernization of training of future officers, development of a holistic concept of military school reform, taking into account the development of modern Ukrainian society.